ॐ

श्री परमात्मने नमः

।। अथ दशमोऽध्यायः ।।

अध्याय दहावा

नवव्या अध्यायात योगेश्वर श्रीकृष्णांनी अत्यंत गोपनीय अशा सर्व ज्ञानात श्रेष्ठ असणाऱ्या आत्मज्ञानाचे, राजविद्येचे वर्णन केले आहे. हे ज्ञान निश्चितपणे कल्याणकारी आहे. दहाव्या अध्यायात ते म्हणतात की, हे महाबाहो अर्जुना, माझे हे अत्यंत श्रेष्ठ असे रहस्ययुक्त ज्ञान तू पुन्हा श्रवण कर. वास्तविक हे ज्ञान अर्जुनाला दुसऱ्यांदा सांगण्याची आवश्यकता का वाटली? कारण परमपदाच्या प्राप्तीपर्यंत साधकाला धोका असतो. जो जो तो स्वरूपात अधिकाधिक तद्रूप होऊ लागतो, तो तो प्रकृतीचे आवरण सूक्ष्म होत जाते, नवी नवी दृश्ये डोळ्यांपुढे तरळू लागतात, त्या विषयीची माहिती महापुरुष साधकाला देतात. साधनेमध्ये येणारी विघ्ने साधक जाणत नाही. ते सद्‌गुरु जाणत असतात. जर त्यांनी मार्गदर्शन करावयाचे बंद केले तर साधकाला स्वरूपाची प्राप्ती होत नाही. तो त्यापासून वंचित राहतो. जोपर्यंत स्वरूपप्राप्तीपासून साधक दूर असतो, तोपर्यंत प्रकृतीचे काही न काही आवरण तेथे विघ्नरूप बनत असते. त्यामुळे साधक ध्येयापासून विचलित होण्याची, अडखळण्याची, घसरण्याची शक्यता अधिक असते. अर्जुन तर शरण आलेला शिष्य आहे. त्याने म्हटले होते- **'शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्'** भगवन् मी आपल्याला शरण आलेला आपला शिष्य आहे. माझे रक्षण करा. म्हणून त्याच्या हितासाठी योगेश्वर गोपनीय अशा आत्मज्ञानाविषयी पुन्हा म्हणत आहेत.

श्रीभगवानुवाच-

भूय एव महाबाहो शृणु मे परमं वचः।
यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया।।१।।

हे महाबाहो अर्जुना, तुझ्याविषयी मला अत्यंत प्रेम वाटत असल्याने, तुझ्या हिताच्या दृष्टीने अत्यंत कल्याणकारक असणारे असे माझे भाषण तू पुन्हा श्रवण कर.

न मे विदुः सुरगणाः प्रभवं न महर्षयः।

अहमादिर्हि देवानां महर्षीणां च सर्वशः।।२।।

हे अर्जुना, देवांना किंवा महर्षींना माझी उत्पत्ती माहीत नाही. श्रीकृष्णांनीच याचे कारण सांगताना मागे सांगितले आहे की, **'जन्म कर्मच मे दिव्यं'** माझा जन्म व माझे कर्म अलौकिक आहे, दिव्य आहे, साध्या चर्मचक्षूंनी ते पाहता येत नाही. त्यामुळे देवता व महर्षी श्रेणीतील लोग देखील माझे ते प्रकट झालेले दिव्य स्वरूप पाहू शकत नाहीत. कारण सर्व प्रकारच्या देवतांचे आणि महार्षींचे आदिकरण मी आहे.

यो मामजमनादिं च वेत्ति लोकमहेश्वरम्।

असंमूढः स मर्त्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते।।३।।

जो मला जरामरणरहित, आदिअन्तरहित, व सर्व लोकांचा महान ईश्वर असे साक्षात्कारासह जाणतो तो पुरुष मर्त्य मानवांमध्ये ज्ञानी आहे. म्हणजे अज, अनादि व लोकमहेश्वर असणाऱ्या मला उत्तम प्रकारे जाणणे म्हणजेच ज्ञान प्राप्त करणे होय आणि असे जो जाणतो, तो सर्व पापांपासून मुक्त होतो. त्याला पुनर्जन्म प्राप्त होत नाही. श्रीकृष्ण म्हणतात की ही उपलब्धीही माझीच देणगी आहे.

बुद्धिर्ज्ञानमसम्मोहः क्षमा सत्यं दमः शमः।

सुखं दुःखं भवोऽभावो भयं चाभयमेव च।।४।।

अर्जुना, निश्चयात्मिका बुध्दी, साक्षात्कारसह असणारे अगाध ज्ञान, लक्ष्याबाबत विवेकपूर्ण जागृती, क्षमा, शाश्वत सत्य, इंद्रियनिग्रह, मनोनिग्रह, अंतःकरणाची प्रसन्नता (शांती), चिंतनाच्या मार्गातील कष्ट, परमात्म्याची जागृती, स्वरूपाच्या प्राप्तिकालात सर्वस्वाचा विलय, इष्टदेवाबद्दल अनुशासनात्मक भय आणि प्रकृतीपासून निर्भयता तसेच–

अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः।
भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः।।५।।

अहिंसा म्हणजे आपल्या आत्म्याला अधोगतीपासून दूर ठेवण्याचे आचरण, समता म्हणजे ज्यात विषमता नाही अशी समबुद्धी, संतोष, तप- मनासहित इंद्रियांचा लक्ष्याप्रमाणे निग्रह, दान म्हणजे सर्वस्वाचे समर्पण, भगवतपथावर मान-अपमान सहन करण्याची शक्ती, याप्रमाणे प्राण्याच्या ठिकाणी असणारे सर्व विकार माझ्यापासूनच निर्माण होतात. हे सर्व विकार म्हणजे दैवी चिंतनपद्धतीचे लक्षण आहे आणि या गुणांचा अभाव म्हणजे 'आसुरी संपदा' होय.

महर्षयः सप्त पूर्वे चत्वारो मनवस्तथा।
मद्भावा मानसा जाता येषां लोक इमाः प्रजाः।।६।।

सप्तर्षी म्हणजे योगाच्या क्रमवार सात भूमिका (शुभेच्छा, सुविचारणा, तनुमानसा, सत्वापत्ति, असंसक्ती, पदार्थभावना आणि तुर्यगा) तसेच त्याला अनुरूप अंतःकरण चतुष्टय (मन, बुद्धी, चित्त आणि अहंकार), त्याला अनुरूप माझ्यावर श्रद्धा असणारे मन हे सर्व माझ्या संकल्पापासून (माझ्या प्राप्तीच्या संकल्पाने तसेच माझ्या प्रेरणेमुळे होते. दोन्ही एक दुसऱ्याला पूरक आहेत) उत्पन्न होतात. या विश्वात ही (संपूर्ण दैवी संपत्ती) माझीच प्रजा आहे, कारण सात भूमिकांच्या अवस्थांच्या संचारात दैवी संपदाच आहे, दुसरी नाही.

एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति तत्वतः।
सोऽविकम्पेन योगेन युज्यते नात्र संशयः।।७।।

जो पुरुष योगशक्ती आणि माझ्या उपर्युक्त विभूतीनां (बुद्ध्यादिक भाव) साक्षात्कारासह जाणतो तो स्थिर ध्यानयोगाच्या द्वारे माझ्यामध्ये एकाकार होऊन- माझ्यात युक्त होऊन ऐक्य भावांनी स्थिर होतो; यात काहीही संशय नाही. वारा लागणार नाही अशा ठिकाणी ठेवलेल्या दिव्याची ज्योत सरळ असते, ती कंपित होत नाही. योग्याच्या चित्ताची हीच परिभाषा आहे. प्रस्तुत श्लोकात 'अविकम्पेन' हा शब्द या आशयाकडे संकेत करीत आहे.

अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते।
इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः।।८।।

मी या जगाचे उत्पतिस्थान आहे. मीच जगताच्या उत्पत्तीचे कारण आहे. माझ्यामुळेच हे सर्व जग कार्यामध्ये प्रवृत्त होत असते. असे जाणून श्रद्धा व भक्तीने युक्त होऊन विवेकी निरंतर माझे भजन करीत असतात. तात्पर्य हे आहे की, योग्याकडून मला अनुरूप अशी जी प्रवृत्ती होते ती मीच करवत असतो. तो माझाच प्रसाद असतो. (तो कसा? या विषयी मागे अनेक ठिकाणी सांगितले गेले आहे). ते माझे निरंतर भजन कशा प्रकारे करतात? याबाबत श्रीकृष्ण म्हणतात-

मच्चिता मद्‌गतप्राणा बोधयन्तः परस्परम्।

कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च।।९।।

आपल्या चित्ताला दुसरीकडे कोठेही जाऊ न देता माझ्याच ठिकाणी आपले चित्त निरंतर ठेवणारे, माझ्या ठिकाणी प्राणांना लावणारे, परस्परांना माझ्या प्रक्रियांचा सदैव बोध देतात. माझे गुणगान करीत संतुष्ट होतात, तसेच सतत ते माझ्यातच रममाण होतात.

तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम्।

ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते।।१०।।

निरंतर माझ्या ठिकाणी ध्यानात लागलेल्या तसेच प्रेमपूर्वक मला भजणाऱ्या माझ्या भक्तांना मी तो बुद्धियोग देतो, म्हणजेच योगामध्ये प्रवेश करू शकणारी ती बुद्धी देतो की ज्यायोगे ते मला येऊन मिळतात. अर्थात योगाची जागृती ही ईश्वराची देणगी आहे. तो अव्यक्त पुरुष 'महापुरुष' योगामध्ये प्रवेश देवू शकणारी बुद्धी कशी देतो?

तेषामेवानुकम्पार्थमहमज्ञानजं तमः।

नाशयाम्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता।।११।।

त्यांच्यावर अनुग्रह करण्यासाठीच त्याच्या आत्म्याशी एकरूप होऊन, रथी होऊन, त्याच्या अंतःकरणातील अज्ञानरूपी अंधकार ज्ञानरूपी दीपक प्रकाशित करून मी नष्ट करीत असतो. खरे पाहता जोपर्यंत एखाद्या स्थितप्रज्ञ योग्याच्या द्वारा तो परमात्मा आपल्या आत्म्यानेच जागृत होऊन हळूहळू गती करीत नाही, निरोध करीत नाही, प्रकृतीच्या द्वंद्वापासून निघून स्वतः

पुढे चालत नाही, तोपर्यंत यथार्थ भजनास प्रारंभ होत नाही, असे तर भगवान सर्वांशीच बोलतात परंतु प्रारंभी ते स्वरूपस्थ महापुरुषाद्वारेच बोलतात. जर असा महापुरुष तुम्हाला प्राप्त झालेला नसेल तर ते तुमच्याशी स्पष्ट बोलणार नाहीत.

इष्टदेव सद्‌गुरू अथवा परमात्म्याचे रथी होणे एकच गोष्ट आहे. साधकाचा आत्मा जागृत होताच त्याचे संकेत त्याचे निर्देश चार प्रकारांनी प्राप्त होतात. प्रथम स्थूल-सुराविषयी अनुभव येतो. आपण चिंतनात बसला आहात, आपले मन तेथे केव्हा एकाग्र व्हायचे? किती प्रमाणात ते तेथे लागले आहे? ते तेथून केव्हा विचलित होऊ पाहते व केव्हा ते तेथून विचलित झाले? याला प्रत्येक क्षणी इष्टदेव अंगाच्या स्पंदनांनी संकेत करतात अंगांचे फडफडणे स्थूल-सुराविषयक अनुभव होय. असा अनुभव एकाच वेळी दोन-चार ठिकाणी एकदम येतो, आणि आपल्या विकृत होण्यानंतर प्रत्येक मिनिटाला असा अनुभव येतो. जेव्हा इष्टदेवांच्या स्वरूपाला तुम्ही अनन्य भावाने पकडता तेव्हाच हा संकेत येतो. सर्वसाधारण लोकांच्यामध्ये असणाऱ्या संस्कारांच्या आक्रमणामुळे त्यांच्यात अंगस्पंदन होत राहतो; त्यांचा इष्टदेवाशी काहीच संपर्क नसतो.

दुसरा अनुभव स्वप्नसुराविषयक असतो. सर्वसामान्य मनुष्य आपल्या वासनांशी संबंधित अशी स्वप्ने पाहतो. परंतु जेव्हा तुम्ही इष्टदेवाला पकडून ठेवाल तेव्हा ही स्वप्नेही निर्देशात बदलली जातील. योगी स्वप्न पाहत नाही. तो होणारे पाहत असतो.

वर सांगितलेले दोन्ही अनुभव प्रारंभिक आहेत. कोण्या तत्त्वस्थित महापुरुषाच्या सान्निध्याने, त्यांच्याविषयी मनात श्रद्धा ठेवण्याने, त्यांची थोडी सेवा केल्याने देखील असे भाव जागृत होतात. परंतु या दोन्हीपेक्षा सूक्ष्म असे दोन अनुभव क्रियात्मक आहेत. ते आचरण करण्यानेच अनुभवास येतात.

तिसरा अनुभव सुषुप्तिसुरा विषयक असतो. या संसारात सर्व झोपलेले आहेत. मोहरूपी रात्रीत ते सर्व अचेतन पडले आहेत. रात्रंदिवस ते जे करतात ते एक स्वप्नच असते. येथे सुषुप्तीचा अर्थ असा आहे की, जेव्हा

परमात्म्याच्या चिंतनात मन एकाग्र होईल तेव्हा सर्व विचार स्थिर होतील, शरीर जागृत राहील आणि मन सुषुप्त होऊन जाईल. अशा अवस्थेमध्ये तो इष्टदेव पुन्हा आपला एक संकेत देईल. योगाच्या अवस्थेनुरूप एक दृश्य येते जे योग्य दिशा दाखवते, भूत-भविष्याबद्दल अवगत करवते. 'पूज्य महाराजश्री म्हणत की ''डॉक्टर ज्याप्रमाणे बेशुद्ध करण्याचे औषध देऊन रोग्यावर उचित उपचार करतो व मग पुन्हा त्याला शुद्धीवर आणतो, त्याप्रमाणे भगवान या अवस्थेमध्ये योग्य मार्ग दाखवतात.''

चौथा व शेवटचा अनुभव म्हणजे समसुरा विषयी आहे. ज्याच्यामध्ये आपण आपले मन लावले होते त्या परमात्म्याकडून समत्व प्राप्त होते. त्यानंतर बसता उठता, चालता-फिरता सर्व बाजूंनी त्याला अनुभूती येऊ लागते. तो योगी त्रिकालज्ञ होतो. हा अनुभव तीन काळांच्या पलीकडे गेलेले, अव्यक्त स्थितीत असणारे महापुरुष आत्म्याकडून जागृत होऊन अज्ञानाने निर्माण केलेला अंधकार ज्ञानदीपाच्या प्रकाशाने नष्ट करून घेत असतात. यावर अर्जुनाने प्रश्न केला-

अर्जुन उवाच-

परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान्।
पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम्।।१२।।
आहुस्त्वामृषयः सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा।
असितो देवलो व्यासः स्वयं चैव ब्रवीषि मे।।१३।।

भगवन्, तुम्ही परब्रह्म, परमधाम व परम पवित्र आहात. कारण सर्व ऋषिगण आपल्याला सनातन, दिव्यपुरुष, देवानाही दैवत असणारा आदिदेव, जन्मरहित आणि सर्वव्यापी असे म्हणतात. परमपुरुष, परमधाम याचेच पर्यायी शब्द म्हणजे दिव्यपुरुष, श्रेष्ठ विश्रांतीस्थान असे आहेत. देवर्षी नारद, असित देवल, व्यास तसेच स्वयं आपणही मला तेच सांगत आहात. प्रथम अर्जुनाने भूतकालीन महर्षींची नावे घेतली. आता जे वर्तमानकाळात आहेत त्या नारद, देवल, असित आणि व्यास यांची नावे घेतली. ते अर्जुनाचे समकालीन होते. (त्या सत्पुरुषांचा सहवास अर्जुनाला मिळत होता).

सर्वमेतदृतं मन्ये यन्मां वदसि केशव।

न हि ते भगवन्व्यक्तिं विदुर्देवा न दानवाः।।१४।।

हे केशवा, आपण माझ्यासाठी जे सांगत आहात ते सर्व मी सत्य मानतो. देव किंवा दानव यांपैकी कोणीही आपले स्वरूप जाणत नाहीत.

स्वयमेवात्मनात्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम।

भूतभावन भूतेश देवदेव जगत्पते।।१५।।

हे भूतमात्रांना निर्माण करणाऱ्या भूतांच्या ईश्वरा, हे देवाधिदेवा, हे जगन्नायका, हे पुरुषोत्तमा स्वतः आपणच आपल्या प्रकृतीला यथार्थपणे जाणता किंवा ज्याच्या आत्म्यामध्ये आपण जागृत होऊन आपण त्याला ते ज्ञान देता. तो तुम्हांला चांगल्या प्रकारे जाणतो. अर्थात तेही आपल्याद्वारेच आपणाला जाणते झाले.

वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतयः।

याभिर्विभूतिभिर्लोकनिमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि।।१६।।

तेव्हा ज्या विभूतींद्वारा या सर्व लोकांना आपण व्यापून आहात, अशा आपल्या दिव्य विभूतींचे स्वरूप पूर्णत्वाने मला सांगण्यास आपणच सक्षम आहात, योग्य आहात.

कथं विद्यामहं योगिंस्त्वां सदा परिचिन्तयन्।

केषु केषु च भावेषु चिन्त्योऽसि भगवन्मया।।१७।।

हे योगिन, (श्रीकृष्ण एक योगी होते) मी कशा रीतीने निरंतर चिंतन करीत आपल्याला जाणावे बरे? आणि हे भगवन कोणकोणत्या भावांमध्ये (विभूतींमध्ये) मी आपले स्मरण- चिंतन करू?

विस्तरेणात्मनो योगं विभूतिं च जनार्दन।

भूयः कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम्।।१८।।

हे जनार्दना, आपले योग सामर्थ्य आणि विभूती पुन्हा विस्ताराने मला कथन करा. या अध्यायाच्या सुरुवातीला तुम्ही संक्षेपाने सांगितले आहेच.

आता पुन्हा सांगा, कारण अमृत तत्त्वाचे दर्शन घडवणाऱ्या या वचनांना ऐकून माझी तृप्ती होत नाही.

राम चरित जे सुनत अघाहीं।

रस विशेष जाना तिन्ह नाहीं।।

(रामचरितमानस, ७/५२/७)

जोपर्यंत परमपदाच्या ठिकाणी प्रवेश मिळत नाही, तोपर्यंत अमृत-तत्त्व जाणण्याची तीव्र इच्छा असते. प्रवेश मिळवण्यापूर्वी जर कोणी म्हणाले की- मी भगवंताला चांगले जाणले आहे तर त्याने भगवंताला काही जाणले नाही असे समजावे. साहजिकच त्याचा मार्ग बंद होण्याची शक्यता असते व म्हणून साधकाने पूर्तीपर्यंत इष्टदेवाच्या मार्गदर्शनाची कास सोडता कामा नये; ती पकडून ठेवली पाहिजे. आणि तसे आचरण केले पाहिजे. आता अर्जुनाची विनंती लक्षात घेऊन श्रीकृष्ण पुढे म्हणतात-

श्रीभगवानुवाच-

हन्त ते कथयिष्यामि दिव्या ह्यात्मविभूतयः।

प्राधान्यतः कुरु श्रेष्ठ नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे।।१९।।

कुरुश्रेष्ठ अर्जुना, आता मी आपल्या दिव्य विभूतींपैकी ज्या प्रमुख विभूती आहेत त्या तुला सांगतो कारण माझ्या विभूतींच्या विस्ताराला अंत नाही.

अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः।

अहमादिश्च मध्यं च भूतानामन्त एव च।।२०।।

हे अर्जुना, मी सर्व भूतांच्या अंतःकरणामध्ये, त्यांच्या हृदयामध्ये स्थित असणारा आत्मा आहे. तसेच सर्व भूतांचा आदि, मध्य आणि अंत मीच आहे. म्हणजेच जन्म, मृत्यू आणि जीवनदेखील मीच आहे.

आदित्यानामहं विष्णुर्ज्योतिषां रविरंशुमान्।

मरीचिर्मरुतामस्मि नक्षत्राणामहं शशी।।२१।।

मी आदितीच्या बारा पुत्रांमधील विष्णू आहे आणि ज्योतींमध्ये प्रकाशमान सूर्य आहे. मरुद्‌गणांपैकी मारिची नावाचा वायू आणि नक्षत्रांमध्ये चंद्र आहे.

वेदानां सामवेदोऽस्मि देवानामस्मि वासवः।
इंद्रियाणां मनश्चास्मि भूतानामस्मि चेतना:।।२२।।

वेदामध्ये मी सामवेद म्हणजेच समत्व देणारे गायन आहे. देवांमध्ये त्यांचा अधिपती इंद्र मी आहे. इंद्रियांमध्ये मी मन आहे कारण मनोनिग्रहाने तर मला जाणले जाते; तसेच प्राण्यांमध्ये मी त्यांची चेतना आहे.

रुद्राणां शंकरश्चास्मि वित्तेशो यक्षरक्षसाम्।
वसूनां पावकश्चास्मि मेरुः शिखरिणामहम्।।२३।।

अकरा रुद्रांमध्ये मी शंकर आहे. 'शंक + अर स शंकर' म्हणजेच शंकांचे निराकरण-उपराम अवस्था मी आहे. यक्ष तसेच राक्षसांमध्ये मी धनाचा स्वामी कुबेर आहे. आठ वसूंमध्ये मी अग्नी आहे, पर्वतांमध्ये मी मेरू आहे, म्हणजेच सर्व शुभ गोष्टींचे मिश्रण मीच आहे. तेच सर्वश्रेष्ठ शिखर आहे. अर्थात शिखर म्हणजे पहाड नव्हे. कारण हे सर्व योगसाधनेचे प्रतीक आहे, हे सर्व यौगिक शब्द आहेत.

पुरोधसां च मुख्यं मां विद्धि पार्थ बृहस्पतिम्।
सेनानीनामहं स्कन्दः सरसामस्मि सागरः।।२४।।

स्वर्गाच्या राज्याचे रक्षण करणाऱ्या पुरोहितांमध्ये मुख्य असणारा बृहस्पती मीच आहे असे जाण. दैवी संपदेचा संचार याच्यामुळेच होतो. आणि हे पार्था, सेनापतींमध्ये मी कार्तिकस्वामी आहे. कर्मांचा त्याग म्हणजे कार्तिक होय; ज्याच्यामुळे चराचराचा संहार, प्रलय आणि इष्टदेवाची प्राप्ती होते. जलाशयामध्ये मी समुद्र आहे.

महर्षीणां भृगुरहं गिरामस्म्येकमक्षरम्।
यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि स्थावराणां हिमालयः।।२५।।

महर्षींमध्ये मी भृगू आहे. वाणीमध्ये एक अक्षर 'ॐ' कार मीच आहे, जो त्या ब्रह्माचा निर्देशक आहे. सर्व प्रकारच्या यज्ञांमध्ये मी जपयज्ञ आहे. यज्ञ म्हणजे परमतत्त्वात प्रवेश देणाऱ्या आराधनेचा विशेष विधी आहे. सारांश जपयज्ञ म्हणजे स्वरूपाचे स्मरण आणि नामाचा जप होय. दोन वाणींच्या पलीकडे गेल्यावर नाम जेव्हा यज्ञाच्या श्रेणीत येते, तेव्हा ते वाणीने जपले जात नाही. ना चिंतनाने जपले जाते ना कंठाने; परंतु श्वासामध्ये

ते जागृत होते. फक्त शरीराला श्वासाजवळ ठेवून मनामध्ये सतत ते जपले जाते, अविरत ते चालत राहते, यज्ञश्रेणीतील नामाचा चढउतार श्वासावर अवलंबून असतो. ते क्रियाशील आहे. स्थिर राहणाऱ्या-स्थावर पदार्थामध्ये मी हिमालय आहे. शीतल, सम आणि अचल असा एकमात्र परमात्माच आहे. जेव्हा प्रलय झाला तेव्हा मनू त्याच शिखरामध्ये बांधला गेला. अचल, सम आणि शांत अशा ब्रह्माचा कधी प्रलय होत नाही. त्या ब्रह्माची पकड मीच आहे.

अश्वत्थः सर्ववृक्षाणां देवर्षीणां च नारदः।
गन्धर्वाणां चित्ररथः सिद्धानां कपिलो मुनिः।।२६।।

सर्व वृक्षांमध्ये मी अश्वत्थ आहे. **अश्वः** उद्यापर्यंतसुद्धा ज्याच्या अस्तित्वाची हमी देता येत नाही असा. **'ऊर्ध्वमूलधः शाखम् अश्वत्थ'** वर परमात्मा ज्याचे मूळ आहे, खाली प्रकृती ज्याच्या शाखा आहेत, असा संसार एक वृक्षच आहे. त्याला पिंपळ असे म्हंटले आहे. येथे पिंपळ म्हणजे सर्व सामान्य अर्थाने असणारे असे पिंपळाचे झाड नव्हे की ज्याची पूजा करावी. यावर म्हणतात- तो मी आहे आणि देवर्षींमध्ये मी नारद आहे. नाद रंध्रः स नारद दैवी संपत्ती इतकी सूक्ष्म झाली की स्वरामध्ये उठणारा ध्वनी (नाद) पकडीमध्ये यावा- अशी जागृती मी आहे. गंधर्वामध्ये मी चित्ररथ आहे म्हणजेच गायन (चिंतन) करणाऱ्या प्रकृत्तींमध्ये जेव्हा स्वरूप चित्रित होऊ लागते, तेव्हा ती विशेष अवस्था म्हणजे मी आहे. सिध्द लोकांत कपिल मुनी म्हणजे मी आहे. 'काया' हीच कपिल आहे. त्यामध्ये जेव्हा ध्यान केंद्रित होते तेव्हा ईश्वराच्या संचाराची अवस्था म्हणजे मीच आहे.

उच्चैःश्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम्।
ऐरावतं गजेन्द्राणां नराणां च नराधिपम्।।२७।।

अश्वांमध्ये अमृतापासून उत्पन्न झालेला उच्चौःश्रवा नावाचा अश्व मीच होय. जगात आत्म्याशिवाय प्रत्येक वस्तू नश्वर आहे. फक्त आत्माच अजर-अमर, अमृत स्वरूप आहे. या अमृतस्वरूपापासून ज्याचा संचार झाला आहे, तो अश्व मी आहे. घोडा हा गतीचे प्रतीक आहे. आत्मतत्त्वाला ग्रहण करण्यासाठी मन जेव्हा उर्ध्वगती घेते- तो घोडा, ती गती, म्हणजे मी आहे. हत्तींमध्ये ऐरावत नावाचा हत्ती मीच आहे. मनुष्यांमध्ये मी राजा आहे.

वास्तविक महापुरुषच राजा आहे. त्याच्याजवळ कशाचाही अभाव नसतो.

आयुधानामहं वज्रं धेनूनामस्मि कामधुक्।
प्रजनश्चास्मि कन्दर्पः सर्पाणामस्मि वासुकिः।।२८।।

शस्त्रांमध्ये इंद्राचे वज्र मी आहे. गाईमध्ये कामधेनू मी आहे. कामधेनू म्हणजे अशी गाय नव्हे की जी दुधाऐवजी मनपसंत तुम्ही म्हणाल ती वस्तू तुम्हाला देईल. ऋषींमध्ये वसिष्ठ मुनींजवळ कामधेनू होती. वास्तविक इंद्रियांना 'गो' असे म्हटले जाते. इष्टदेवाला वश करणाऱ्यांमध्येच इंद्रियनिग्रह दिसून येतो. ज्यांची इंद्रिये अनुरूप स्थिर होतात त्यांच्यासाठी त्यांची इंद्रिये 'कामधेनू' बनतात. मग तर **'जो इच्छा करिहउ मन माहीं। हरि प्रसाद कछु दुर्लभ नाहीं ।। (रामचरितमानस ७/११३/४)** त्याला काहीही दुर्लभ राहत नाही. प्रजोत्पत्ती करणाऱ्यांमध्ये नवीन स्थिती प्रकट करणारा काम मीच आहे. 'प्रजनन' म्हणजे मुलाला जन्म देणे. चराचरामध्ये तर रात्रंदिवस हे कार्य सुरूच असते. म्हणजे उंदीर-मुंग्या रात्रंदिवस करतात तसे नाही. परंतु एका स्थितीपासून दुसरी स्थिती, अशा प्रकारे वृत्तींमध्ये परिवर्तन होत असते. ते परिवर्तित स्वरूप म्हणजे मी आहे. सर्पामध्ये मी वासुकी आहे.

अनन्तश्चास्मि नागानां वरुणो यादसामहम्।
पितृणामर्यमा चास्मि यमः संयमतामहम्।।२९।।

नागांमध्ये मी अनंत म्हणजे शेषनाग आहे. तसा तो कोणी सर्प नाही. गीतेचा समकालीन ग्रंथ श्रीमद्‌भागवतात त्याच्या स्वरूपाची चर्चा केली आहे. पृथ्वीपासून तीस हजार योजने दूर अंतरावर त्या परमात्म्याची वैष्णव शक्ती आहे, जिच्या मस्तकावर ही पृथ्वी भाररहित सरसूच्या दाण्यांप्रमाणे टिकून आहे. त्या युगामध्ये योजन याचा अर्थ काहीही असो, ते अंतर पुष्कळ दूर आहे हा त्याचा मतितार्थ आहे. वास्तविक हे आकर्षणशक्तीचे चित्रण आहे. वैज्ञानिकांनी तिला 'इथर' असे म्हटले आहे. ग्रह-उपग्रह सर्व त्या शक्तीच्या आधारावर टिकून आहेत. त्या शून्यावकाशात ग्रहांना काही वजन नसते. त्या शक्तीने सर्पाच्या वेटोळ्याप्रमाणे सर्व ग्रहांना लपेटले आहे. हेच ते अनंत होय. ज्याच्यामुळे पृथ्वी धारण केली जाते. श्रीकृष्ण म्हणतात- अशी ईश्वरीय शक्ती मी आहे. जलचरांमध्ये मी त्यांचा स्वामी

'वरूण' आहे. तसेच पितरांमध्ये मी 'अर्यमा' आहे. अहिंसा, सत्य, अस्तेय, ब्रह्मचर्य आणि अपरिग्रह हे पाच यम आहेत. त्यांचे पालन करताना येणाऱ्या विकारांना कापणे म्हणजे 'अरः' होय. विकारांच्या शमनामुळे पितृ म्हणजे भूत संस्कार तृप्त होतात, निवृत्ती प्रदान करतात. शासन करणाऱ्यांमध्ये मी यमराज आहे. म्हणजेच वरील यमांचे नियमन करणारा आहे.

प्रह्लादश्चास्मि दैत्यानां कालः कलयतामहम्।
मृगाणां च मृगेन्द्रोहं वैनतेयश्च पक्षिणाम्।।३०।।

मी दैत्यांमध्ये प्रल्हाद आहे. (पर आल्हाद- दुसऱ्यांना आल्हाद देणारा). प्रेम म्हणजेच प्रल्हाद होय. आसुरी गुणांच्या सहवासात राहूनही ईश्वराबद्दल जी ओढ-विकलता वाटते त्यातून ईश्वराचे दिग्दर्शन होत असते. असा प्रेमोल्लास मी आहे. मोजणी करणाऱ्यामध्ये मी 'काल' आहे, 'समय' आहे. एक, दोन, तीन, चार अशी गणती किंवा क्षण घडी, दिन, पक्ष मास इत्यादी नाही; परंतु ईश्वराच्या चिंतनात लागलेला- निमग्न असलेला समय मी आहे, इथपर्यंत की, **'जागत में सुमिरन करे, सोवत में लव लाय'**- अखंड चिंतनातला समय मी आहे. पशूंच्यामध्ये सिंह मी आहे (योगीदेखील मृ + ग अर्थात योगरूपी जंगलात गमन करणारा असतो). तसेच पक्षामध्ये मी गरुड आहे. ज्ञान म्हणजेच गरुड होय. जेव्हा ईश्वरीय अनुभूती येऊ लागते, तेव्हा हेच मन आपल्या आराध्य देवाचे 'वाहन' बनते आणि जेव्हा हेच मन संशयाने युक्त असते तेव्हा सर्प होऊन डसते, योनींमध्ये फेकले जाते. गरुड विष्णूचे वाहन आहे. जी सत्ता विश्वामध्ये अणुरूपात संचारित आहे, ज्ञानयुक्त मन त्याला आपल्यात धारण करते व त्याचे वाहन बनते. श्रीकृष्ण म्हणतात- इष्टदेवाला धारण करणारे मन मी आहे.

पवनः पवतामस्मि रामः शस्त्रभृतामहम्।
झषाणां मकरश्चास्मि स्रोतसामस्मि जाह्नवी।।३१।।

पवित्र करणाऱ्यांमध्ये वायू मी आहे. शस्त्र धारण कारणाऱ्यांमध्ये मी राम आहे. **'रमन्ति योगिनः यास्मिन् स रामः'** योगी कशात रममाण होतात? तर अनुभवात ईश्वर इष्टरूपात जे निर्देशन देतो, योगी त्यात रममाण होतो. त्या जागृतीचे नाव राम आहे आणि ती जागृती मी आहे. माशांमध्ये मगर मी आहे आणि नद्यांमध्ये मी गंगा आहे.

सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं चैवाहमर्जुन।
अध्यात्मविद्या विद्यानां वादः प्रवदतामहम्।।३२।।

हे अर्जुना, सृष्टीचा आदि, अन्त आणि मध्य मी आहे. विद्यांमध्ये अध्यात्म विद्या मी आहे. जी आत्म्याचे अधिपत्य देववते ती विद्या मी आहे. या जगात अधिकांश प्राणी मायेच्या अधिपत्याखाली असतात. राग-द्वेष, काल, कर्म, स्वभाव आणि गुणांनी ते प्रेरित असतात. त्यांच्या अधिपत्यातून त्यांना मुक्त करून आत्म्याच्या अधिपत्याखाली घेऊन जाणारी विद्या मी आहे. तिलाच अध्यात्म विद्या असे म्हणतात. परस्परांत होणाऱ्या विवादामध्ये ब्रह्मचर्चेमध्ये जे निर्णायक आहे, अशी गोष्ट मी आहे. शेष निर्णय तर अनिर्णीतच राहतात.

अक्षराणामकारोऽस्मि द्वन्द्वः सामासिकस्य च।
अहमेवाक्षयः कालो धाताहं विश्वतोमुखः।।३३।।

मी अक्षरामधील अकार- ॐकार आहे. तसेच समासांमधील द्वन्द्व मी आहे. अक्षय काल मी आहे. काळ सदैव परिवर्तनशील असतो. परंतु तो समय जो अक्षय, अजर-अमर परमात्म्यामध्ये प्रवेश देववतो, ती अवस्था मी आहे. विराट स्वरूपाचा म्हणजेच सर्वत्र व्याप्त असणारा, सर्वांना धारण-पोषण करणारा मीच आहे.

मृत्युः सर्वहरश्चाहमुद्भवश्च भविष्यताम्।
कीर्तिः श्रीर्वाक्च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा।।३४।।

सर्वांना नाश करणारा मृत्यू मी असून, पुढे उत्पन्न होणाऱ्यांचे कारण मी आहे. स्त्रियांमध्ये मी यश, शक्ती, वाक्पटूता, स्मृती, मेधा म्हणजे बुद्धी, धैर्य आणि क्षमा मीच आहे-

योगेश्वर श्रीकृष्णांच्या मते- ''द्वाविमौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च (अ. १५, श्लोक १६)- पुरुष दोन प्रकारचे असतात, क्षर आणि अक्षर. संपूर्ण भूतप्राण्यांची उत्पत्ती करणारे व विनाशी असणारे हे शरीर म्हणजे क्षर पुरुष होय. त्याला नर, मादी, पुरुष काहीही म्हणा. श्रीकृष्णांच्या शब्दांत तो शरीरधारी पुरुषच होय. दुसरा आहे अक्षर पुरुष, तो कूटस्थ चित्ताचा, स्थिर कालात दिसून येतो. येथेही बुद्धी वगैरे स्त्रियांचेच गुण सांगितले गेले आहेत. या

सद्‌गुणांची आवश्यकता पुरुषाला नसते का ? असा कोणता पुरुष आहे जो श्रीमंत, कीर्तिवंत, वाक्‌पटू, स्मरणशक्तिसंपन्न, मेधावी, धैर्यवान आणि क्षमाशील बनू इच्छित नाही? बौद्धिक दृष्ट्या कमजोर असणाऱ्या मुलांमध्ये या गुणांचा विकास व्हावा म्हणून आईवडील शिकवण्याची स्वतंत्र व्यवस्था करतात. येथे म्हटले आहे की ही लक्षणे फक्त स्त्रियांमध्ये दिसतात. म्हणून तुम्हीच विचार करून पाहा की स्त्री म्हणजे काय? ती कोण आहे? खरे पाहू जाता आपल्या हृदयाची प्रवृत्तीच 'नारी' आहे- 'स्त्री' आहे. तिच्यामध्ये या सर्व गुणांचा संचार पाहिजे. हे गुण प्राप्त करणे स्त्री-पुरुष सर्वांसाठी उपयोगी आहे.

बृहत्साम तथा साम्नां गायत्री छन्दसामहम्।
मासानां मार्गशीर्षोऽहमृतूनां कुसुमाकरः।।३५।।

गेय अशा चौदा सामांमध्ये- श्रुतीमध्ये मी बृहत्साम आहे. म्हणजे बृहतशी संयुक्त समत्व देणारे गायन मी आहे. म्हणजेच अशी जागृती मी आहे. छंदांमध्ये गायत्री छंद मी आहे. गायत्री म्हणजे काही असा मंत्र नाही की जो वाचून किंवा म्हणून मुक्ती प्राप्त होते. तो एक समर्पणात्मक छंद आहे. तीन वेळा विचलित झाल्यानंतर विश्वामित्र ऋषींनी स्वतःला, इष्टदेवाला समर्पित करीत म्हटले- **'ॐ भूर्भुवः स्वः तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि धियो यो नः प्रचोदयात् ।'** म्हणजेच भूः, भुवः आणि स्वः या तिन्ही लोकांमध्ये तत्त्वरूपाने व्याप्त असलेल्या देवा, आपण वरेण्य आहात. आम्हांला अशी बुद्धी द्या, अशी प्रेरणा द्या की आम्ही आमचे लक्ष्य प्राप्त करू शकू. ही फक्त एक प्रार्थना आहे. साधक आपल्या बुद्धीने यथार्थ निर्णय घेऊ शकत नाही की, आपण स्वतः केव्हा बरोबर आहोत व केव्हा चूक आहोत? त्याची ही समर्पित प्रार्थना म्हणजे मी आहे. ज्यात निश्चित कल्याण आहे. कारण तो माझ्या आश्रयाला आला आहे. मासामध्ये शीर्षस्थ मार्ग मी आहे ज्यामध्ये सदैव बहर असतो असा ऋतु वसंत- हृदयाची अशी अवस्थापण मी आहे.

द्यूतं छलयतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम्।
जयोऽस्मि व्यवसायोऽस्मि सत्त्वं सत्त्ववतामहम्।।३६।।

तेजस्वी पुरुषांमधील तेज मी आहे. द्युतामध्ये कपटाचरण करणाऱ्यांचे कपट मी आहे. मग तर चांगलेच आहे. जुगार खेळावा. त्यात कल, बल,

छल करणारा तोच भगवान होय. नाही असा त्याचा अर्थ नाही. ही प्रकृती म्हणजे एक जुगार आहे. ती फसविणारी आहे. या प्रकृतीच्या द्वन्द्वातून बाहेर निघण्यासाठी दिखाऊपणा सोडून छपून गुप्त रूपाने भजन करणे म्हणजेच कपट आहे. अर्थात याला वास्तविक अर्थाने कपट म्हणता येणार नाही. परंतु संरक्षणासाठी ते आवश्यक आहे. जड भरताप्रमाणे उन्मत्त, आंधळे, बहिरे आणि मुक्याप्रमाणे हृदयात जाणकार असूनही बाहेर असे राहा की तुम्ही अज्ञानी आहात, अडाणी आहात, ऐकत असूनही ऐकू नका, पहात असूनही पाहू नका. लपून छपूनच भजन करावयाचे असते. तेव्हाच साधक प्रकृतिपुरुषाच्या जुगारातून सहीसलामत बाहेर पडतो. विजयी पुरुषांचा विजय मी आहे. व्यवसायिकांचा निश्चय (जो दुसऱ्या अध्यायातील एकेचाळीसाव्या श्लोकात सांगितला आहे. या योगामध्ये निश्चय करणारी बुद्धी एकच असते, क्रिया एकच असते आणि दिशाही एकच असते). म्हणजे कार्याचा निश्चय करणारी क्रियात्मक बुद्धी मीच आहे. सात्त्विक पुरुषांचे तेज आणि ओज मीच आहे.

वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि पाण्डवानां धनंजयः।
मुनीनामप्यहं व्यासः कवीनामुशना कविः।।३७।।

वृष्णी वंशामध्ये वासुदेव म्हणजे सर्वत्र वास करणारा देव मी आहे. पांडवांमधील धनंजय मी आहे. पांडू म्हणजे पुण्य आहे आणि आत्मिक संपत्ती हीच स्थिर संपत्ती आहे. पुण्याने प्रेरित होऊन आत्मिक संपत्ती मिळवणारा धनंजय मी आहे. मुनींमध्ये मी व्यास आहे. परमतत्त्व व्यक्त करण्याची क्षमता ज्याच्यात आहे, तो मुनी मी आहे. कवींमध्ये ‘उशना’ म्हणजे त्यात प्रवेश देववणारा कवी मी आहे.

दण्डो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषताम्।
मौनं चैवास्मि गुह्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामहम्।।३८।।

दमन करणाऱ्यांमध्ये दमनाची शक्ती मी आहे. जिंकण्याची इच्छा करणाऱ्यांची नीती मी आहे. गुह्य वस्तूंमध्ये मी मौन आहे. ज्ञानी लोकांमध्ये परमतत्त्वाचा साक्षात्कार घडवून आणणारे पूर्ण ज्ञान मी आहे.

यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन।
न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम्।।३९।।

हे अर्जुना, सर्व भूतांच्या उत्पत्तीचे कारण मीच आहे. कारण चर आणि अचर असे कोणतेही भूत नाही की, जे माझ्याशिवाय अस्तित्त्वात असेल. मी सर्वत्र व्यापून आहे. सर्व माझ्याच अवकाशातले आहेत.

नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परंतप।

एष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया।।४०।।

हे शत्रुतापना अर्जुना, माझ्या दिव्य विभूतींचा अंत नाही. माझ्या विभूतींचा विस्तार तर मी केवळ संक्षेपाने सांगितला आहे. वास्तविक त्या अनंत आहेत.

या अध्यायात थोड्याच विभूतींचे स्पष्टीकरण केले आहे. कारण पुढील अध्यायात अर्जुन त्या सर्वांना पाहू इच्छित आहे. कारण प्रत्यक्ष दर्शन घेतल्यावरच विभूती समजतात. विचारधारा समजण्यासाठी येथे त्याचा थोडा अर्थ दिला आहे.

यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा।

तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोंऽशसम्भवम्।।४१।।

जी जी वस्तू वैभवाने-संपत्तीने, कान्तीने व शक्तीने युक्त आहे, ती ती माझ्या तेजाच्या अंशापासून उत्पन्न झाली आहे, असे तू जाण.

अथवा बहुनैतेन किं ज्ञातेन तवार्जुन।

विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्।।४२।।

अथवा हे अर्जुना, तुला सर्व जाणून काय करावयाचे आहे? मी आपल्या एका अंशाने संपूर्ण जग व्यापून धारण करून राहिलो आहे.

वरील विभूतींचा अर्थ असा नव्हे की तुम्ही किंवा अर्जुनाने या सर्व विभूतींचे पूजन करावे; परंतु श्रीकृष्णाचा आशय फक्त एवढाच आहे की, सर्व बाजूंनी श्रद्धा एकवटून त्या अविनाशी परमात्म्याच्या ठिकाणी लावावी. एवढ्यानेही त्यांचे कर्तव्य पूर्ण होते.

निष्कर्ष-

या अध्यायात श्रीकृष्ण म्हणाले की अर्जुना, तू माझा अतिशय प्रिय असल्याने मी तुला पुन्हा उपदेश करेन. प्रथम सांगितले आहेच. पुन्हा सांगत

आहेत. कारण पूर्तीपर्यंत सद्‌गुरूच्या उपदेशाची आवश्यकता असते. माझी उत्पत्ती ना देवता जाणतात, ना महर्षिगण जाणतात. मी त्यांचेही मूळ कारण आहे. अव्यक्त स्थितीच्या नंतरची सार्वभौम अवस्था तोच जाणत असतो, ज्याने ही स्थिती प्राप्त केली आहे, जो मला अजन्मा, अनादि आणि सर्व लोकांच्या महान ईश्वराला-मला साक्षात्कारासह जाणतो, तो ज्ञानी आहे.

बुद्धी, ज्ञान, असंमूढता, इंद्रियनिग्रह, मनोनिग्रह, संतोष, तप, दान आणि कीर्तीचे भाव अर्थात दैवी संपत्तीची वरील लक्षणे म्हणजे माझीच देणगी आहे. सात महर्षिजन अर्थात योगाच्या सात भूमिका, त्याच्याही प्रथम होणारे तद्नुरूप अंतः करण चतुष्ट्य आणि त्याला अनुकूल असणारे मन ते माझ्यामध्ये श्रद्धाशील, माझ्या-ठिकाणी दृढ आहे, ज्यांच्यापासून या लोकांमध्ये ही प्रजा उत्पन्न झाली, ते सर्व माझ्यापासून उत्पन्न झाले आहेत. अर्थात साधनामय प्रवृत्ती म्हणजे माझीच प्रजा आहे. त्यांची उत्पत्ती आपल्यापासून नव्हे तर गुरूपासून होत असते. वर सांगितलेल्या माझ्या विभूतींना जो चांगल्या प्रकारे जाणतो तो निःसंदेह माझ्यात एकरूप होण्यास योग्य असतो.

अर्जुना, मीच सर्वांच्या उत्पत्तीचे कारण आहे. असे श्रद्धेने जे जाणून घेतात, ते अनन्य भावाने माझे चिंतन करतात, निरंतर माझ्यात मन, बुद्धी आणि प्राण अर्पण करून, परस्परांना माझ्याविषयी ज्ञान देत, माझ्या गुणलीलांचे कीर्तन करीत माझ्यातच संतोष पावतात. त्या निरंतर माझ्याशी युक्त असणाऱ्या पुरुषांना योगामध्ये प्रवेश करवणारी बुद्धी मी प्रदान करतो. ही देखील माझीच देणगी आहे. बुद्धियोग कशाप्रकारे देतात? तर अर्जुना **'आत्मभावस्थ'** जागृत होऊन मी उभा होतो आणि त्यांच्या हृदयातील अज्ञानरूपी अंधकार ज्ञानरूपी दिव्याने नाहीसा करतो.

यावर अर्जुनाने प्रश्न केला की, भगवन आपण परम पवित्र, सनातन, दिव्य अनादि आणि सर्वत्र व्याप्त आहात, असे महर्षिगण म्हणतात. तसेच वर्तमानकाळातील देवर्षी नारद, देवल, व्यास आणि आपणही तसेच म्हणता. हे देखील खरे आहे की, आपल्याला ना देवता जाणत, ना दानव जाणत. स्वयं तुम्हीच स्वतःला यथार्थपणे जाणता, किंवा आपण ज्याला जाणण्याची क्षमता देता, तो तुम्हाला जाणू शकतो. तेव्हा आपणच आपल्या विभूतींविषयी सांगण्यास समर्थ आहात. म्हणून हे जनार्दना, आपण आपल्या विभूती विस्तारांने मला कथन करा. परमप्राप्तीपर्यंत इष्टदेवाला ऐकत राहण्याची

उत्कंठा लागून राहिली पाहिजे.

यावर योगेश्वर श्रीकृष्णांनी एक-एक करून आपल्या एक्याऐंशी विभूतींचे लक्षण संक्षेपाने सांगितले. त्यांमध्ये काही योगसाधनेत प्रवेश केल्यानंतर प्राप्त होणाऱ्या अंतरंग विभूतींचे चित्रण आहे, तर ऋद्धिसिद्धींच्या बरोबर प्राप्त होणाऱ्या काही विभूतींवर त्यांनी प्रकाश टाकला आहे. नंतर ते म्हणाले की, अर्जुना, सर्व काही जाणून तुला काय उपयोग आहे? या जगात ज्या ऐश्वर्ययुक्त व तेजोमय वस्तू आहेत, त्या माझ्या तेजाच्या अंशापासून उत्पन्न झालेल्या आहेत. शेवटी माझ्या विभूती अनंत आहेत असे सांगून अध्याय संपवला आहे.

या अध्यायात श्रीकृष्णांनी आपल्या विभूतींची बौद्धिक माहिती सांगितली आहे, ज्यामुळे अर्जुनाची श्रद्धा सर्व बाजूंनी एकवटून एका इष्टदेवाच्या ठिकाणी लागावी.

संपूर्ण अध्यायात योगेश्वरांच्या विभूतींचेच वर्णन आहे **ॐ तत्सदिती श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे 'विभूतियोगो' नाम दशमोऽध्यायः ।।१०।।**

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसम्वादे 'विभूतिवर्णनम्' नाम दशमोऽध्यायः।।१०।।

याप्रमाणे श्रीमद् भगवदगीतारूपी उपनिषदातील ब्रह्मविद्यांतर्गत योगशास्त्रातील श्रीकृष्ण आणि अर्जुन यांच्या संवादातील 'विभूति वर्णन योग' नावाचा दहावा अध्याय समाप्त झाला.

इति श्रीमत्परमहंसपरमानन्दस्य शिष्य स्वामी अड़गड़ानन्दकृते श्रीमद्भगवद्गीतायाः 'यथार्थ गीता' भाष्ये 'विभूति वर्णनम्' नाम दशमोऽध्यायः।।१०।।

अशा प्रकारे श्रीमत्परमहंस परमानन्दजींचे शिष्य स्वामी अडगडानन्दकृत श्रीमद्भगवद्गीतेवरील भाष्य 'यथार्थ गीता' यामधील 'विभूति वर्णन योग' नावाचा दहावा अध्याय समाप्त झाला.

।।हरि ॐ तत् सत्।।